

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoPr/7/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213215178
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1213215178.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: Fond na podporu vzdelávania, so sídlom Panenská 29, Bratislava, IČO: 47 245 531, zastúpeného advokátskou kanceláriou AENEA Legal s.r.o., so sídlom Jozefská 3, Bratislava, IČO: 35 951 125, proti žalovanému: J. L. X., nar. XX.X.XXXX, bytom R. XX, L., zastúpeného: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, Trnava, IČO: 36 865 281, o zaplatenie 6.827,15 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného a žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 2.2.2016, č.k. 20Cpr/6/2013-623, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku o trovách konania m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 8.217,06 eur k rukám právneho zástupcu žalobcu, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Vo zvyšnej napadnutej časti sa rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalobcovi sa proti žalovanému p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 6.827,15 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 21.12.2012 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 409,50 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 5.791,08 eur, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 1 ods. 1, 3, § 2 ods. 1, § 3 ods. 1, § 3 ods. 8, § 4, § 5 ods. 1, § 5 ods. 4 zákona č. 200/1997 Z. z. o študentskom pôžičkovom fonde (ďalej len „zákon o pôžičkovom fonde“), § 7 ods. 1, 2, 3, § 8 ods. 1, § 8 ods. 14, § 9 ods. 1, § 11 ods. 1, § 11 ods. 2 Štatútu študentského pôžičkového fondu z novembra 2007, § 1 ods. 1,2,3,4, § 11 ods. 1, § 17 ods. 3, § 222 ods. 1,2,3, § 222 ods. 6, § 223 ods. 1, 2, § 223 ods. 5, § 226 ods. 1, 2, 3,4 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“), § 3 ods. 1, § 39, § 100 ods. 1,2, § 101, § 107 ods. 1,2, § 451 ods. 1,2, § 456, § 457, § 488, § 489, § 517 ods. 1,2, § 559 ods. 1,2 zákona č. 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 ods. 1, § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. (ďalej len „Nariadenie“). Vecne rozhodnutie zdôvodnil tým, že dohody o vykonaní práce uzavreté medzi účastníkmi sú absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, pretože obchádzajú zákon, a to § 5 ods. 4 zákona o pôžičkovom fonde, a vzhľadom na účel ich uzatvorenia sú nepochybne aj v rozpore s dobrými mravmi. Mal za to, že je nepochybným, že kompetencie člena rady Fondu nemožno charakterizovať výlučne ako kompetencie rozhodovacie a schvaľovacie. Rozhodovací a schvaľovací proces je potrebné vykladať v širšom zmysle slova, tento

proces v sebe zahŕňa aj predkladanie pripomienok, návrhov, vypracovanie analýz, koncepcií či iných dokumentov súvisiacich s právomocou rady fondu. Z tohto dôvodu ani za tieto činnosti nemá člen rady Fondu nárok na odmenu, teda vyplatenie akejkoľvek odmeny členovi rady Fondu v súvislosti s výkonom jeho funkcie člena rady Fondu neprichádzalo do úvahy práve s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 8 zákona o pôžičkovom fonde. S poukazom na ust. § 457 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný je povinný vrátiť žalobcovi vyplatené odmeny na základe uzatvorených dohôd o vykonaní práce v celkovej sume 6.827,15 eur. Naproti tomu však žalobcovi nevznikla povinnosť vrátiť prijaté plnenia žalovanému, nakoľko toto plnenie vykonával žalovaný v rámci výkonu svojej funkcie člena rady Fondu ako vyplýva z porovnania pôsobnosti rady Fondu ustanovenej v zákone a v Štatúte fondu so znením uzatvorených dohôd o vykonaní práce. Nakoľko medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným nevznikol platne pracovnoprávny vzťah a žalovaný nezískal status zamestnanca, súd prvej inštancie ustálil, že na žalovaného sa nemôže vzťahovať ochrana v zmysle § 17 ods. 3 Zákonníka práce. Mal za to, že neplatnosť dohôd o vykonaní práce zaviniť aj žalovaný, ktorý mal mať vedomosť o tom, že ako člen rady Fondu nemôže byť jeho zamestnancom a za výkon funkcie člena rady Fondu nemôže poberať odmenu. Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej v konaní žalovaným súd prvej inštancie ustálil, že žalobca sa dozvedel o okolnostiach rozhodujúcich pre uplatnenie jeho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, t. j. o absolútnej neplatnosti uzatvorených dohôd o vykonaní práce až na základe memoranda zo dňa 5.10.2011, preto subjektívna premlčacia doba u všetkých dohôd o vykonaní práce uzatvorených medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným začala plynúť dňa 5.10.2011 a uplynula dňa 5.10.2013. Keďže žalobca žalobu podal dňa 21.12.2012, stalo sa tak pred uplynutím premlčacej doby, preto námietku premlčania vznesenú žalovaným posúdil ako nedôvodnú. Ako dôvodný posúdil súd prvej inštancie aj nárok žalobcu na úroky z omeškania, vychádzajúc z toho, že žalovaný si svoj dlh (plnenia získané na základe absolútne neplatných dohôd v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka) nesplnil riadne a včas a priznal žalobcovi úroky z omeškania od 21.12.2012 do zaplatenia, t. j. od podania návrhu na súd. Vo zvyšku žalobu v časti uplatňovaných úrokov z omeškania od 18.12.2012 do 20.12.2012 zamietol, keďže nemal za preukázané, že výzva na úhradu zo dňa 4.12.2012 bola žalovanému doručená dňa 14.12.2012.

3. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“) a v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu zaplateného súdneho poplatku za návrh v sume 409,50 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 5.791,08 eur. Trovy právneho zastúpenia priznal žalobcovi v súlade s ust. § 14 ods. 1 písm. a), b), § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení účinnom od 1.6.2010 do 30.6.2013 (ďalej len „vyhláška 1“) a ust. § 13a ods. 1 písm. c), d), § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení účinnom od 1.7.2013 (ďalej len „vyhláška 2“) za 21 úkonov právnej služby a 237,34 eur + režijný paušál a 20% DPH.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný namietajúc, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, § 205 ods. 2 písm. a), § 205 ods. 2 písm. b), § 205 ods. 2 písm. d), § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdil, keď považoval dohody o vykonaní práce uzatvorené medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným za absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, pretože obchádzajú zákon (§ 5 ods. 4 zákona o pôžičkovom fonde) a sú v rozpore s dobrými mravmi. Mal za to, že je neprípustným rozširovať výklad tohto ustanovenia tak, aby sa ním pod sankciou neplatnosti zakazovalo členom rady Fondu obstarávať a poskytovať pre Fond nad rámec svojej funkcie iné plnenia na základe iných súkromnoprávných vzťahov založených medzi Fondom a členom jeho orgánu, napr. formou dohody o vykonaní práce, prípadne formou zmluvy o dielo alebo inominátnej zmluvy. Ak by zákonodarca mienil ust. § 5 ods. 4 zákona o pôžičkovom fonde, prípadne nejakým iným ustanovením, zakázať členom orgánov Fondu obstarávať alebo poskytovať takéto plnenia, vyjadril by to priamo v zákone s uvedeným príslušnej sankcie, čo v danom prípade absentuje. Vzhľadom na uvedené bol toho názoru, že nemožno (ak sa člen rady Fondu stane zamestnancom na základe dohody o vykonaní práce) konštatovať, že dohody o vykonaní práce sú v rozpore so zákonom, alebo ho obchádzajú alebo sa priečia dobrým mravom.

5. Odvolateľ uviedol, že keďže zákon o pôžičkovom fonde neupravuje definíciu pojmu zamestnanec na účely ustanovenia § 5 ods. 4, nie je zrejým, či v danom prípade mal zákonodarca pod pojmom zamestnanec na mysli zamestnanca v širšom zmysle podľa §11 Zákonníka práce, a teda aj zamestnanca

pracujúceho na základe dohody o vykonaní práce, alebo len osobu vykonávajúcu prácu v pracovnom pomere na základe pracovnej zmluvy. Činnosť vykonávaná žalovaným na základe sporných dohôd nemala charakter závislej práce, pretože tieto činnosti na základe dohôd nevykonával podľa pokynov zamestnávateľa (zadanie pracovnej úlohy, nemožno považovať za pokyny zamestnávateľa, keďže pokynmi sa v danom prípade myslí pravidelné určovanie a usmerňovanie pracovných činností), v mene zamestnávateľa, v pracovnom čase ani výrobnými prostriedkami zamestnávateľa, ani na jeho zodpovednosť. Vzhľadom na uvedené ponechal na úvahu súdu, či v danom prípade išlo medzi žalovaným a žalobcom o právny vzťah z titulu dohody o vykonaní práce, alebo či táto činnosť nemohla spadať pod iný druh právneho vzťahu, napr. zmluvu o dielo alebo nepomenovanú zmluvu.

6. V prípade, ak by odvolací súd posudzoval platnosť sporných dohôd aj z pohľadu ustanovenia § 3 ods. 8 zákona o pôžičkovom fonde, podľa ktorého sú členstvo a funkcie v rade Fondu čestné, mal za to, že ani z tohto pohľadu nemožno uzatvorené dohody považovať za neplatné. Z ust. § 3 ods. 8 zákona o pôžičkovom fonde vyplýva, že čestný je výkon funkcie člena rady Fondu, ak člen rady Fondu vykonával úlohy spadajúce do pôsobnosti rady Fondu. Pokiaľ teda člen rady Fondu vykonáva pre Fond činnosti na základe napr. aj sporných dohôd, ktoré svojou povahou nespádajú do rámca výkonu funkcie člena rady Fondu nejestvuje žiadna prekážka, aby nebol člen rady Fondu za tieto činnosti odmeňovaný. Bol toho názoru, že nebolo cieľom a úmyslom zákonodarcu v prípade porušenie ustanovenia § 5 ods. 4 zákona o pôžičkovom fonde spôsobiť neplatnosť pracovnoprávneho vzťahu medzi Fondom a členom jeho orgánu, ale predovšetkým zamedziť tomu, aby sa osoba v pracovnom pomere vo Fonde stala členom rady Fondu. Mal za to, že charakter jeho činností vykonávaných na základe uzatvorených dohôd, nespadal do rámca výkonu funkcie člena rady Fondu a nijako nesúvisel s výkonom funkcie ako člena rady Fondu, a teda išlo o činnosti vykonávané nad rámec výkonu funkcie člena rady Fondu. Poukázal na to, že k uvedenému záveru dospeli aj niektoré súdy rozhodujúce o návrhoch žalobcu v skutkovo a právne totožných veciach, keď skonštatovali, že činnosti, ktoré boli predmetom sporných dohôd nespádali do výkonu funkcie člena rady Fondu (nakolko činnosti, ktoré boli predmetom týchto dohôd sú činnosťami analytickými, a činnosti spadajúce do pôsobnosti rady Fondu sú činnosťami rozhodovacími a schvaľovacími).

7. V odvolaní žalovaný ďalej namietal, že súd prvej inštancie v odôvodnení neprípustne rozšíril zákonom vymedzené činnosti spadajúce do funkcie člena rady Fondu, keď uviedol, že na to, aby mohol člen rady Fondu plniť svoje funkcie tzn. rozhodovať na zasadnutiach rady, musí sa na tieto zasadnutia pripraviť formou štúdia dokumentov, vypracovania návrhov dokumentov, koncepcií, podkladov pre rozhodnutie, pričom táto činnosť podľa názoru prvoinštančného súdu mala spadať pod výkon funkcie člena rady Fondu. Považoval za absolútne vylúčené, aby orgán, ktorý má o niečom rozhodovať a niečo schvaľovať (rada Fondu) sám si návrhy týchto rozhodnutí pripravoval, prípadne vznášal k nim pripomienky atď. Hoci zákon o pôžičkovom fonde len demonštratívne uvádzal, čo patrí do pôsobnosti rady Fondu, z formulácie tejto pôsobnosti celkom jednoznačne vyplývalo, že rada Fondu mala výlučne rozhodovaciu a schvaľovaciu právomoc, a teda úlohou člena rady Fondu je rozhodovanie o predložených návrhoch, pričom žiadne ustanovenie zákona o pôžičkovom fonde ani štatút Fondu neukladá členom rady Fondu tvoriť a predkladať návrhy, prípadne ich analyzovať alebo pripomienkovať. Takéto fakultatívne oprávnenie je definované len v § 8 ods. 15 štatútu Fondu, ktoré oprávňuje (neukladá povinnosť) členov rady Fondu predkladať rade Fondu návrhy a podnety. Dodal, že prípadné neplnenie tohto oprávnenia nie je možné žiadnym spôsobom sankcionovať, nakoľko nejde o povinnosť člena rady Fondu. On, ako aj iní členovia rady Fondu výkonom činností na základe uzatvorených dohôd v mnohých prípadoch suplovali úlohy štatútom Fondu zverené vedúcim oddelení Fondu, ktorí boli zamestnancami Fondu poberajúcimi za túto činnosť mzdu. V tomto smere poukázal na ustanovenie § 11 štatútu Fondu, podľa ktorého mali vedúci zamestnanci Fondu zabezpečovať napr. prípravu podkladov na rokovanie orgánov Fondu, preto už len z uvedeného dôvodu nemožno súhlasiť s argumentáciou prvoinštančného súdu, že rozhodovací a schvaľovací proces s ohľadom na zákonom definovanú pôsobnosť rady fondu v sebe zahŕňa aj predkladanie návrhov a ich pripomienkovanie.

8. Za nesprávny považoval aj záver súdu prvej inštancie, že neplatnosť dohôd zaviniť aj sám, keď mal mať vedomosť, že ako člen rady Fondu nemôže byť jeho zamestnancom. Poukázal na rozsiahlu právnu argumentáciu obsiahnutú v písomných podaniach založených v súdnom spise, pričom podľa jeho názoru v danom prípade je potrebné aplikovať na daný prípad ustanovenie § 17 ods. 3 Zákonníka práce. Vzhľadom na uvedené mal za to, že všetky sporné dohody o vykonaní práce uzatvorené s právnym predchodcom žalobcu boli uzatvorené podľa § 226 Zákonníka práce, na ktoré pracovnoprávne vzťahy

založené týmito dohodami sa podľa ustanovenia § 223 ods. 2 Zákonníka práce vzťahujú aj ustanovenia prvej časti Zákonníka práce t.j. § 1 až § 40 Zákonníka práce. Ustanovenie § 17 ods. 3 Zákonníka práce poskytuje zvýšenú ochranu zamestnanca pred následkami neplatnosti právneho úkonu za predpokladu existencie dobrej vôle na strane zamestnanca, tzn. ak si zamestnanec neplatnosť právneho úkonu nespôsobí výlučne sám. Formuláciou „výlučne sám“ sa predpokladá aspoň čiastočná spoluúčasť zamestnávateľa na vyvolaní neplatnosti právneho úkonu. Pri splnení uvedených podmienok tak prípadná neplatnosť právneho úkonu nemohla byť zamestnancovi na ujmu, a ak zamestnancovi v súvislosti s ňou vznikne škoda, zamestnávateľ je povinný mu ju nahradiť. Už len s ohľadom na základné princípy, na ktorých je pracovné právo postavené, považoval za evidentné, že takýto dôsledok zákonodarca v žiadnom prípade nesledoval. Z teórie pracovného práva a výkladu ustanovenia § 17 ods. 3 Zákonníka práce vyplýva, že uvedené ustanovenie sa jednoznačne vzťahuje tak na absolútnu neplatnosť právnych úkonov, ako aj na relatívnu neplatnosť právnych úkonov, a to bez ohľadu na to, či dôvodmi tejto neplatnosti sú dôvody zakotvené v Občianskom zákonníku (napr. § 39) alebo v Zákonníku práce. Preto ak dohoda o vykonaní práce vznikla a založila pracovnoprávny vzťah, avšak je postihnutá neplatnosťou (samozrejme len za predpokladu, že aj odvolací súd dospeje k záveru o absolútnej neplatnosti sporných dohôd), tak tento ničotný tzn. neexistujúci právny úkon nemôže byť neplatný pretože nejestvuje. Neplatným právnym úkonom môže byť len taký, ktorý vznikol tzn. existuje, len s ním právo nespája želané právne následky. K otázke absolútnej neplatnosti dohody o vykonaní práce poukázal na judikatúru (R 19/1997), podľa ktorej, „ak je dohoda o pracovnej činnosti (možno tiež vzťahovať na dohodu o vykonaní práce) neplatná, za predpokladu, že občan pre zamestnávateľa pracoval a bol za vykonanú prácu odmeňovaný, vznikol medzi občanom a zamestnávateľom pracovnoprávny vzťah, nie občianskoprávny“. Mal za to, že práve uvedené rozhodnutie súdu absolútne vylučuje právne názory niektorých súdov, že v prípade absolútne neplatnej dohody o vykonaní práce nevznikol pracovnoprávny vzťah. Ohľadne otázky posúdenia, kto v danom prípade spôsobil neplatnosť sporných dohôd, teda či žalobca ako zamestnávateľ alebo žalovaný ako zamestnanec (ak súd dospeje k záveru o ich neplatnosti), poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, najmä na výsluch bývalého riaditeľa Fondu A.. B.. Mal za to, že neplatnosť predmetných dohôd si jednoznačne spôsobil výlučne právny predchodca žalobcu, ktorý svojou iniciatívou na ich uzatvorenie spôsobil, že sú neplatné pre ich rozpor s ustanoveniami zákona o pôžičkovom fonde, pretože štatutár právneho predchodcu žalobcu ako iniciátor dohôd mal vedieť či ich uzatvorením nedochádza k porušovaniu zákona, o čom však ako sám uviedol vedomosť nemal, hoci ju mal mať.

9. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že neplatnosť týchto dohôd čiastočne spôsobil aj odvolateľ, i v tomto prípade je splnená podmienka, kedy je možné sa z jeho strany domáhať ochrany podľa ustanovenia § 17 ods. 3 Zákonníka práce. Vzhľadom na to, že na základe neplatných dohôd (ak súd takúto neplatnosť napriek vyššie uvedeným argumentom skonštatuje) mu boli vyplatené dojednané odmeny za vykonanú prácu (ktorú riadne vykonal), ktoré by mal teraz titulom bezdôvodného obohatenia žalobcovi vrátiť, je oprávnený v zmysle § 17 ods. 3 Zákonníka práce požadovať od žalobcu náhradu škody, ktorá mu z dôvodu neplatných dohôd vznikla, a ktorej výška v danom prípade predstavuje výšku odmien, ktoré mu žalobca za vykonanú prácu vyplatil, a ktoré by mu mal odvolateľ vrátiť, nakoľko nebyť neplatnosti predmetných dohôd, mal by na tieto odmeny za vykonanú prácu nárok.

10. Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdil, keď konštatoval, že právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčané nie je. Poukázal na svoju rozsiahlu právnu argumentáciu obsiahnutú v písomných podaniach založených v súdnom spise, s ktorou sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku nezaoberal. Na podporu svojej argumentácie poukázal na závery iných súdov rozhodujúce o návrhoch žalobcu v skutkovo a právne totožných veciach (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 22.10.2013, č.k. 5CoPr/4/2013-260, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.7.2014 sp. zn. 5Co/409/2014 založené v súdnom spise). Mal za to, že subjektívna premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia začala žalobcovi plynúť dňom vyplatenia odmien na základe neplatných dohôd. Dal do pozornosti vyjadrenie žalobcu, že o neplatnosti sporných dohôd nemal vedomosť pri ich uzatvorení, čo je však spôsobené výlučne jeho vlastným zavinením, nakoľko nevynaložil náležitú starostlivosť, ktorú možno od neho požadovať, aby o tejto skutočnosti vedel, čo v takomto prípade nemôže byť na škodu žalovanému. Keďže v texte Memoranda vypracovaného právnym zástupcom žalobcu dňa 5.10.2011, nie je ani len zmienka o neplatnosti uzatvorených dohôd, nemožno tvrdiť, že na základe tohto Memoranda sa žalobca dozvedel o neplatnosti sporných dohôd.

11. Prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdil keď ustálil, že na základe konštatovanej absolútnej neplatnosti dohôd vznikla na strane žalovaného povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie titulom vyplatených finančných prostriedkov žalobcovi, pričom žalobca túto povinnosť podľa ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka nemá, keďže mu poskytoval plnenia v rámci výkonu svojej funkcie člena rady Fondu. Ako vyplývalo z obsahu samotných dohôd, ich predmetom boli vzájomné plnenia, kde jeho plnenia spočívali v riadnom vykonaní činností, ktoré boli predmetom dohôd a plnenie žalobcu spočívalo v poskytnutí peňažného plnenia ako odmeny za činnosti vykonané žalovaným, ktoré povinností si obe zmluvné strany riadne a včas splnili. Ak by teda súd v danom prípade dospel k záveru, že uvedené dohody, na základe ktorých si zmluvné strany vzájomne poskytli vyššie uvedené plnenia, sú absolútne neplatné, v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka vznikol priamo zo zákona synalagmatický záväzok, podľa ktorého každému z účastníkov neplatnej zmluvy sa zakladá právo na vydanie toho, čo poskytol druhej zmluvnej strane a povinnosť vrátiť plnenia, ktoré sám dostal podľa tejto zmluvy. Preto bola jeho povinnosť vrátiť žalobcovi ním poskytnuté peňažné plnenia, ako odmeny za ním vykonané činnosti, podmienená povinnosťou žalobcu vrátiť jemu ním poskytnuté plnenia spočívajúce v riadnom vykonaní činností, ktoré boli predmetom dohôd. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade žalobca už ním poskytnuté plnenia použil, čím došlo k ich spotrebovaniu, tak zo strany žalobcu nebude možné jemu plnenia vrátiť, a preto bude potrebné postupovať v súlade s ustanovením § 458 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného tak žalobcovi vznikla povinnosť poskytnúť mu peňažnú náhradu za plnenia, ktoré mu poskytol, pričom peňažné plnenie jemu vyplatené za činnosti vykonané na základe uzatvorených dohôd zodpovedajú hodnote ním vykonaných prác. Vzhľadom na to, že účastníci konania by si tak mali vrátiť plnenia v rovnakej výške, došlo k zániku ich vzájomnej povinnosti, nakoľko obe strany by si mali vrátiť plnenia v rovnakej hodnote.

12. Napokon odvolateľ v podanom odvolaní konštatoval, že prvoinštančný súd napadnutý rozsudok nedostatočne zdôvodnil tak, ako mu táto povinnosť vyplýva z ust. § 157 ods. 2 O.s.p., čo má za následok, že v konaní prvoinštančného súdu došlo k vadám podľa § 221 ods. 1 O.s.p., keď sa žalovanému ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. V závere žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, alebo aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania.

13. K odvolaniu žalovaného sa žalobca vyjadril podaním zo dňa 20.4.2016 a uviedol, že sa nestotožňuje s dôvodmi a argumentáciou žalovaného v podanom odvolaní. Žalovaným uvádzaný výklad druhej vety § 5 ods. 4 zákona o pôžičkovom fonde považoval za nelogický a odporujúci výkladu zákona. Z doslovného znenia predmetného ustanovenia mal za zjavné a nesporné, že ak zamestnanci Fondu nemôžu byť členmi rady a dozornej rady Fondu, platí to pre akýchkoľvek zamestnancov Fondu, nielen pre riaditeľa, a zároveň to platí aj naopak. To znamená, že je bezpredmetné, či je určitý subjekt najprv zamestnancom alebo členom rady/dozornej rady Fondu, nemôže byť súčasne aj v postavení toho druhého. K námietkam žalovaného, že nebol zamestnancom Fondu, nakoľko nevykonával závislú prácu, poukázal na nekonzistentnosť týchto vyjadrení a tvrdení. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného, že práce tvoriace predmet sporných dohôd o vykonaní práce spadali do rámca výkonu funkcie člena rady Fondu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom a posúdením veci prvoinštančným súdom.

14. Žalobca konštatoval, že úlohou rady Fondu bolo vykonávať správu Fondu a riadiť jeho činnosť. Úlohou rady Fondu nebolo len hlasovať a „zdvíhať ruku“. Ustanovenie § 4 zákona o pôžičkovom fonde len demonštratívny spôsobom vymedzovalo pôsobnosť rady Fondu. Povinnosť riadiť Fond a vykonávať správu Fondu nebolo možné subsumovať výlučne pod jednotiaci charakter právomocí, ktoré žalovaný označil ako právomoci schvaľovacie a rozhodovacie. Uviedol, že ak žalovaný toto svoje oprávnenie využil, pre zákonom ustanovené pravidlo, že výkon funkcie je čestný, nemohol za vykonanie takejto činnosti poberať žiadnu odmenu v akejkoľvek forme a podobe a už vonkoncom nie ako zamestnanec. Základným a nevyhnutným predpokladom na plnenie funkcie člena rady bolo teda aj oboznámenie sa, analýza, spracovanie a vyhodnotenie informácií, ktoré majú tvoriť podklad pre prijatie rozhodnutia. Člen rady Fondu mal spravovať Fond, riadiť jeho činnosť, t.z. mal za úlohu zabezpečiť a zachovávať fungujúci stav Fondu. Za týmto účelom zákonodarca demonštratívny spôsobom vymedzil kompetencie rady Fondu, ktoré boli bližšie rozvinuté v štatúte Fondu, a ktoré mali byť prispôbené konkrétnym potrebám Fondu, ktoré postupne vznikali počas fungovania Fondu. V zmysle § 1 ods. 3

zákona o pôžičkovom fonde a štatútu Fondu členovia rady Fondu mohli predkladať Fondu rôzne návrhy a podnety, ktoré mali zabezpečiť fungujúci stav vo Fonde, resp. ho zlepšovať. Preto ak činnosti, ktoré boli obsiahnuté v neplatných dohodách o vykonaní práce spadali do rámca výkonu funkcie člena rady Fondu, tak bolo nepodstatným skúmať, či žalovaný tieto činnosti vykonal alebo nevykonal, nakoľko ak žalovaný tieto činnosti vykonal, tak pristúpil k výkonu svojej čestnej (bezodplatnej) funkcie člena rady Fondu, ak žalovaný tieto činnosti nevykonal, tak nepristúpil k výkonu svojej čestnej (bezodplatnej) funkcie člena rady Fondu.

15. K argumentácii žalovaného, že prvoinštančný súd mal na právny vzťah medzi žalobcom (právnym predchodcom žalobcu) a žalovaným aplikovať ust. § 17 ods. 3 Zákonníka práce uviedol, že esenciálnym predpokladom toho, aby sa žalovaný, resp. akákoľvek iná osoba, mohla domáhať aplikácie a odvolávať na citované ustanovenie Zákonníka práce, je riadne a platne existujúci pracovnoprávny vzťah a ním založený režim aplikácie Zákonníka práce. Ak v dôsledku absolútne neplatného právneho úkonu, ktorý priamo odporuje zákonu, resp. ho obchádza, a prieči sa doboým mravom, pracovnoprávny vzťah nevznikol, je úplne logické, že bez ohľadu na to, aký zmluvný vzťah chceli zmluvné strany týmto absolútne neplatným právnym úkonom založiť, právne následky ním sledované nenastali a priori. S právnym názorom žalovaného, že aj absolútne neplatná dohoda o vykonaní práce založila pracovnoprávny vzťah sa tak nestotožnil, nakoľko absolútne neplatný právny úkon nemá a nevyvoláva právne účinky ním zamýšľané, ergo v prípade absolútne neplatnej dohody o vykonaní práce nedôjde k založeniu pracovnoprávneho vzťahu.

16. Za odporujúcu zákonu považoval už prvotnú podmienku, a to spôsobilosť člena rady Fondu byť účastníkom pracovnoprávneho vzťahu. Dobrovoľným vstupom do zmluvného vzťahu si žalovaný neplatnosť dohôd o vykonaní práce spôsobil sám, preto nebola naplnená hypotéza právnej normy obsiahnutá v § 17 ods. 3 Zákonníka práce. Skutočnosť, že uzavretie neplatných dohôd o vykonaní práce inicioval Ing. L. B. ako riaditeľ právneho predchodcu žalobcu je z hľadiska posúdenia toho, kto neplatnosť právneho úkonu spôsobil a je za ňu zodpovedný, irelevantná. Ak žalovaný pristúpil k vykonaniu činností, ktoré boli obsahom dohôd o vykonaní práce, pristúpil len k vykonaniu svojej funkcie člena rady Fondu, ktorej výkon bol v zmysle zákona o pôžičkovom fonde výkonom čestným, t.zn. bez nároku na akúkoľvek formu odmeny.

17. K námietkam žalovaného ohľadne správnej aplikácie § 457, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalobca uviedol, že ak by aj žalovaný poskytol Fondu plnenia na základe neplatných dohôd o vykonaní práce, za ktoré prevzal od Fondu odmenu, povinnosť vrátiť plnenie existuje len na strane žalovaného z dôvodu, že nemohol prijať odmenu za vykonanie predmetných činností, nakoľko by si len plnil svoju čestnú, t.j. bezodplatnú funkciu člena rady Fondu. V uvedenom kontexte je irelevantné posudzovať, či žalovaný činnosti na základe neplatných dohôd o vykonaní práce vykonal alebo nie. Ničím nenarušený opakovaný proces vyplácania odmien na základe neplatných dohôd o vykonaní práce bol podporený aj skutočnosťou, že personálne obsadenie členov rád a dozornej rady bolo počas plynutia rokov totožné a až zmenou personálneho obsadenia rady Fondu a dozornej rady v roku 2011 sa začali vykonávať kroky smerujúce k náprave (vykonanie kontroly hospodárenia vo Fonde, atď.). Do roku 2011 pôsobenie Fondu kontrolovala rada Fondu a dozorná rada, ktorej členmi boli osoby, ktorým boli nezákonné odmeny vyplácané. Národná rada Slovenskej republiky síce vzala na vedomie výročné správy Fondu, avšak z ich obsahu bez ďalšieho nebolo možné zistiť, na základe akých právnych titulov a komu presne boli finančné prostriedky vyplácané. Rovnako audítor Fondu nemohol kontrolovať všetky dokumenty vo Fonde a k ich hodnoteniu pristupoval na metódou „náhodného výberu“.

18. Pokiaľ ide o námietky žalovaného k otázke premlčania, súhlasil s právnym názorom súdu prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Poukázal na ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré explicitne vyžaduje ako podmienku začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia reálnu vedomosť, t.j. reálne „dozvedenie sa“, o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa bezdôvodne obohatila. Mal za to, že pokiaľ ide o plynutie subjektívnej premlčacej doby, za začiatok jej behu sa považuje deň, keď účastník zistil neplatnosť zmluvy (napr. keď revízne orgány vytkli organizácii neplatnosť uzavretej zmluvy (rozhodnutie R 1/1979)). Vzhľadom k uvedenému preto žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

19. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

20. Proti rozsudku podal včas odvolanie aj žalobca, a to proti výroku o trovách konania s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. d), § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. namietajúc, že súd prvej inštancie mu nesprávne nepriznal za úkony právnej služby (oznámenie zo dňa 26.3.2013, vyjadrenia zo dňa 20.8.2013, 30.5.2014, 17.6.2014, 2.7.2014, 21.7.2014 a 26.8.2014) trovy právneho zastúpenia i napriek tomu, že uvedené úkony právnej služby mali význam pre merito veci. Zdôraznil, že niektoré podstatné skutočnosti neodznegli na pojednávaní, resp. neboli súčasťou zápisnice z pojednávania v rozsahu alebo význame postačujúcom pre žalobcu, pričom v označených podaniach reagoval na argumentáciu žalovaného. K úkonu právnej služby - oznámenie zo dňa 26.3.2013 uviedol, že predmetným podaním upresnil identifikáciu Fondu vrátane identifikačného čísla, na základe skutočnosti, ktorá nastala až po začatí súdneho konania. Vyjadrením zo dňa 20.8.2013 doložil súdu kópiu predmetného vyjadrenia spolu s dokladom o jeho doručení príslušnému súdu. Vyjadrením zo dňa 30.5.2014 poukázal a doložil čestné vyhlásenia osôb, ktoré v čase vykonávania kontroly hospodárenia na Fonde pôsobili. Vyjadrením zo dňa 17.6.2014 reagoval na výzvu súdu a uviedol skutočnosti, ktoré konajúci súd požadoval. Vyjadrením zo dňa 2.7.2014 reagoval na skutočnosti uvedené žalovaným na pojednávaní, ku ktorým sa nemal možnosť vyjadriť. Vyjadrením zo dňa 21.7.2014 poukázal na rozhodnutie iného súdu v skutkovo a právne totožnej veci. Vyjadrením zo dňa 26.8.2014 poukázal na to, že už v roku 2000 na zasadnutiach rady a dozornej rady Fondu bola ukladaná povinnosť, ktorá bola totožná s povinnosťou vyplývajúcou z neplatnej dohody uzavretej neskôr. Žalobca žiadal, aby odvolací súd v tejto časti napadnuté rozhodnutie podľa § 220 O.s.p. zmenil a zaviazal žalovaného, aby mu zaplatil okrem priznaných trov konania aj trovy právneho zastúpenia vo výške 2.310,92 eur.

21. K odvolaniu žalobcu proti výroku o trovách konania sa žalovaný nevyjadril.

22. Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 8.7.2016 doručil žalobca na vedomie rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 6CoPr 2/2016-663 zo dňa 13.6.2016 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/298/2015-581 zo dňa 14.1.2016. Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 19.7.2016 doručil žalobca na vedomie rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č.k. 9CoPr 3/2015-568 zo dňa 14.4.2016. Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 24.8.2016 doručil žalobca na vedomie uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo 435/2014 zo dňa 29.6.2016 vo veci žalobcu: Fond na podporu vzdelávania c/a A.. C. L.. Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 21.10.2016 doručil žalobca na vedomie rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V č.k. 47Cpr 23/2013-1099 zo dňa 10.10.2016 vo veci žalobcu: Fond na podporu vzdelávania c/a J.. L. Š.. Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 13.2.2017 doručil žalobca na vedomie rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co 455/2015-358 zo dňa 23.11.2016 vo veci žalobcu: Fond na podporu vzdelávania c/a A.. H.. Y. J.. Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 28.7.2016 doručil žalobca na vedomie rozhodnutie Okresného súdu Nitra č.k. 12Cpr 1/2014-876 zo dňa 22.5.2017 vo veci žalobcu: Fond na podporu vzdelávania c/a J.. Y. Ď.N.. Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 7.8.2017 doručil žalobca na vedomie rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 10CoPr 18/2016-1235 zo dňa 16.2.2017 vo veci žalobcu: Fond na podporu vzdelávania c/a J.. L. Š.. Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 16.8.2017 doručil žalobca súdu na vedomie rozhodnutie Krajského súdu v Žiline č.k. 11CoPr 9/2016-719 zo dňa 13.6.2017 vo veci žalobcu: Fond na podporu vzdelávania c/a A.. C. L.. Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 6.9.2017 doručil žalobca na vedomie rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 12Co/420/2016-374 zo dňa 30.6.2017.

23. Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 378 ods. 1 C. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného podané proti prisudzujúcemu výroku vo veci samej nie je dôvodné.

24. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

25. Podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom

nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

26. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

27. Predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie vecnej správnosti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 6.827,15 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 21.12.2012 do zaplatenia, keď dospel k záveru, že dohody o vykonaní práce (Dohoda zo dňa 11. 3. 2010, Dohoda zo dňa 19. 4. 2010, Dohoda zo dňa 14. 6. 2010, Dohoda zo dňa 20. 10. 2010, Dohoda zo dňa 15. 12. 2010 a Dohoda zo dňa 17.12. 2010), ktoré so žalovaným, ako členom rady Fondu a jeho dozornej rady uzavrel právny predchodca žalobcu (Študentský pôžičkový fond), sú absolútne neplatné a v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko svojim obsahom odporujú ust. § 5 zákona o pôžičkovom fonde z dôvodu, že funkcia člena rady Fondu a člena dozornej rady Fondu nebola honorovaná a nebolo možné od nej očakávať žiadny finančný profit, príjem alebo odmenu a zároveň vylučovala možnosť, aby tá istá osoba bola súčasne zamestnancom Fondu a aj členom jeho rady. Výrok, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6.827,15 eur od 18.12.2012 do 20.12.2012 nebol odvolaním napadnutý a nie je predmetom odvolacieho prieskumu.

28. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.), sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého výroku rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 6.827,15 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 21.12.2012 do zaplatenia a v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie vzťahujúcich sa k prisudzujúcemu výroku vo veci samej a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

29. Podľa § 1 ods. 1 zákona o pôžičkovom fonde, zriaďuje sa Študentský pôžičkový fond (ďalej len „fond“) ako neštatný účelový fond na poskytovanie pôžičiek študentom vysokých škôl.

30. Podľa § 1 ods. 3 zákona o pôžičkovom fonde, podrobnosti o činnosti a pôsobnosti fondu upraví štatút fondu.

31. Podľa § 2 ods. 1 zákona o pôžičkovom fonde, orgánmi fondu sú: a) rada fondu, b) riaditeľ fondu a c) dozorná rada.

32. Podľa § 3 ods. 1 zákona o pôžičkovom fonde, najvyšším orgánom fondu je rada fondu. Rada fondu vykonáva správu fondu a riadi jeho činnosť.

33. Podľa § 3 ods. 8 zákona o pôžičkovom fonde, členstvo a funkcie v rade fondu sú čestné.

34. Podľa § 4 zákona o pôžičkovom fonde, do pôsobnosti rady fondu patrí najmä:

- a) rozhodovať po dohode s ministrom školstva o poskytnutí prostriedkov fondu na pôžičky pre študentov na vysokých školách, prípadne aj pre študentov, ktorí študujú na vysokých školách v Slovenskej republike v postavení zahraničného Slováka,
- b) schvaľovať štatút fondu a rokovací poriadok rady fondu,
- c) schvaľovať rozpočet fondu,
- d) schvaľovať ročnú účtovnú závierku fondu overenú audítorom,
- e) schvaľovať výročnú správu o hospodárení a činnosti fondu za predchádzajúci rok, ktorá sa predkladá Národnej rade Slovenskej republiky, ministrom a Študentskej rade vysokých škôl,
- f) vymenovať a odvolať riaditeľa fondu a určovať jeho mzdu podľa osobitných predpisov.

35. Podľa § 5 ods. 1 zákona o pôžičkovom fonde, riaditeľ fondu je štatutárnym orgánom fondu, ktorý koná v mene fondu vo všetkých veciach s výnimkou tých, ktoré sú týmto zákonom alebo štatútom fondu vyhradené rade fondu alebo dozornej rade.

36. Podľa § 5 ods. 4 zákona o pôžičkovom fonde, riaditeľ fondu je zamestnancom fondu. Zamestnanci fondu nesmú byť členmi rady fondu a dozornej rady.

37. Podľa § 7 ods. 1 Štatútu Študentského pôžičkového fondu z novembra 2007 (ďalej len štatút), orgánmi fondu sú a) rada fondu, b) riaditeľ fondu a c) dozorná rada.

38. Podľa § 7 ods. 2 štatútu, funkcie člena rady fondu a člena dozornej rady fondu sú nezlučiteľné. Členmi orgánov fondu môžu byť iba občania Slovenskej republiky. Členstvo a funkcie v rade fondu a dozornej rade sú čestné. Členovia orgánov fondu sú bezúhonné osoby.

39. Podľa § 7 ods. 3 štatútu, zamestnanci fondu nesmú byť členmi rady fondu a dozornej rady fondu.

40. Podľa § 8 ods. 1 štatútu, najvyšším orgánom fondu je rada fondu. Rada fondu vykonáva správu fondu a riadi jeho činnosť.

41. Podľa § 8 ods. 14 štatútu, do pôsobnosti rady fondu patrí najmä:

- a) rozhodovať po dohode s ministrom o poskytnutí prostriedkov fondu na pôžičky do výšky na fakulty, pre študentov študujúcich na zahraničných vysokých školách a časti finančných zdrojov, ktoré môžu byť použité na poskytnutie pôžičky v priebehu akademického roka. Osobitne sa schvaľujú prostriedky pre žiadateľov v dennej forme štúdia a v externej forme štúdia. Rada fondu môže rozhodnúť o výške pôžičky pre študentov jednotlivých vysokých škôl aj na základe určenej výšky školného pre príslušný akademický rok, bez ohľadu na sociálne podmienky žiadateľa,
- b) vyhlasuje okrem zákonného termínu podávania žiadostí o pôžičku k 15.06. kal. roka aj ďalšie termíny možného podania žiadostí o pôžičku a podmienky pre priznanie pôžičiek v príslušnom akademickom roku,
- c) schvaľovať štatút fondu a rokovací poriadok rady fondu,
- d) schvaľovať rozpočet fondu,
- e) schvaľovať ročnú účtovnú závierku fondu overenú audítorom,
- f) schvaľovať výročnú správu o hospodárení a činnosti fondu za predchádzajúci rok, ktorá sa predkladá Národnej rade Slovenskej republiky, ministrom a Študentskej rade vysokých škôl,
- g) vymenovať a odvolať riaditeľa fondu a určovať jeho mzdu podľa osobitných predpisov,
- h) schvaľovanie a upravovanie manipulačných poplatkov a náhrad vychádzajúcich z obchodných a ekonomických podmienok fondu v tzv. Sadzobníku poplatkov a náhrad.

42. Podľa § 9 ods. 1 štatútu, riaditeľ fondu je štatutárnym orgánom fondu, ktorý koná v mene fondu vo všetkých veciach s výnimkou tých, ktoré sú zákonom alebo štatútom fondu vyhradené rade fondu alebo dozornej rade.

43. Podľa § 11 ods. 1 štatútu, činnosť fondu zabezpečujú zamestnanci fondu.

44. Podľa § 11 ods. 2 štatútu, počet zamestnancov, ich systemizáciu, pracovnú náplň, ako aj výšku mzdy v súlade s činnosťou a potrebami fondu určuje riaditeľ fondu. Informácie podáva rade fondu pri všetkých zmenách.

45. Podľa § 1 ods. 1 Zákonníka práce, tento zákon upravuje individuálne pracovnoprávne vzťahy v súvislosti s výkonom závislej práce fyzických osôb pre právnické osoby alebo fyzické osoby a kolektívne pracovnoprávne vzťahy.

46. Podľa § 1 ods. 2 Zákonníka práce, závislá práca je práca vykonávaná vo vzťahu nadriadenosti zamestnávateľa a podriadenosti zamestnanca, osobne zamestnancom pre zamestnávateľa, podľa pokynov zamestnávateľa, v jeho mene, v pracovnom čase určenom zamestnávateľom.

47. Podľa § 1 ods. 3 Zákonníka práce, závislá práca môže byť vykonávaná výlučne v pracovnom pomere, v obdobnom pracovnom vzťahu alebo výnimočne za podmienok ustanovených v tomto zákone aj v

inom pracovnoprávnym vzťahom. Závislá práca nemôže byť vykonávaná v zmluvnom občianskoprávnom vzťahu alebo v zmluvnom obchodnoprávnom vzťahu podľa osobitných predpisov.

48. Podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

49. Podľa § 11 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnanec je fyzická osoba, ktorá v pracovnoprávných vzťahoch, a ak to ustanovuje osobitný predpis, aj v obdobných pracovných vzťahoch vykonáva pre zamestnávateľa závislú prácu.

50. Podľa § 17 ods. 3 Zákonníka práce, neplatnosť právneho úkonu nemôže byť zamestnancovi na ujmu, ak neplatnosť nespôsobil sám. Ak vznikne zamestnancovi následkom neplatného právneho úkonu škoda, je zamestnávateľ povinný ju nahradiť.

51. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

52. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

53. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

54. Podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

55. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

56. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

57. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

58. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

59. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

60. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

61. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

62. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie rozsiahlym dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu

vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

63. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne. Odvolací súd je v zhode so súdom prvej inštancie, že nárok žalobcu bol uplatnený včas, nakoľko ku dňu podania žaloby (21.12.2012) nedošlo k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby pre vydanie bezdôvodného obohatenia. Pre plynutie subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty je rozhodujúci okamih, kedy žalobca skutočne (reálne) zistil, že dohody o vykonaní práce uzavreté so žalovanou sú neplatné, a teda, že plnenie na ich základe predstavuje bezdôvodné obohatenie. Za okamih začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné považovať deň 5.10.2011 (oboznámenie sa s obsahom právneho stanoviska), kedy sa žalobca o neplatnosti dohôd o vykonaní práce skutočne dozvedel. Okamih samotného uzavretia predmetných dohôd nemôže vyvolávať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, nakoľko samotným uzavretím dohôd k vzniku bezdôvodného obohatenia ešte nedošlo a navyše pôvodné vedenie žalobcu malo za to, že tieto dohody sú platnými právnymi úkonmi. Plynutie subjektívnej premlčacej lehoty je viazané na reálnu vedomosť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na úkor žalobcu obohatil. Ak žalobca (jeho právny predchodca) považoval v čase uzatvárania dohôd tieto za platné právne úkony a odmeny z nich poskytnuté za oprávnené, nemožno hovoriť, že žalobca v čase ich uzatvárania vedel, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu. Nie je pritom rozhodujúce ani to, či sa oprávnený o svojom práve nedozvedel vlastným zavinením, teda či sa mohol o svojom práve dozvedieť alebo mal dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Pre ustálenie okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby je možné považovať až okamih upozornenia účastníka zmluvy na jej neplatnosť, napríklad kontrolnými orgánmi (rada Fondu, dozorná rada Fondu na podnet Národnej rady SR), vychádzajúc z judikátu R1/1979. Preto až po predložení Memoranda advokátskej kancelárie AENEA Legal, s.r.o. z 5.10.2011 bol žalobca upozornený revíznym orgánom o jej neplatnosti. Z výročnej správy o hospodárení a činnosti fondu za rok 2010 uvedené nedostatky nevyplývali a táto správa nebola schválená Výborom Národnej rady Slovenskej republiky pre vzdelávanie, vedu, mládež a šport, na zasadnutí dňa 16.6.2011, práve pre nedostatky týkajúce sa výšky nákladov fondu k mzdovým prostriedkom. Námietky žalovaného, že v texte Memoranda vypracovaného právnym zástupcom žalobcu dňa 5.10.2011 nie je ani len zmienka o neplatnosti uzatvorených dohôd, posúdil odvolací súd ako nedôvodné. Z obsahu Memoranda vypracovaného advokátskou kanceláriou AENEA Legal, s.r.o. jednoznačne vyplýva, že jeho predmetom bola problematika uzatvárania dohôd o vykonaní práce členov rady Fondu a členov dozornej rady s právnym predchodcom žalobcu a ich súlad s ust. § 5 ods. 4 zákona o pôžičkovom fonde, v ktorého zázvere je uvedený: „Dohoda o vykonaní práce uzatvorená členom rady fondu a členom dozornej rady s ŠPF, nie je v súlade s ust. § 5 ods. 4 zákona o ŠPF.“

64. Žalovaný v podanom odvolaní ďalej namietal, že z ust. § 5 zákona o pôžičkovom fonde nevyplýva zákaz pre členov rady Fondu obstarávať a poskytovať Fondu nad rámec svojej funkcie aj iné plnenia na základe iných súkromnoprávných vzťahov napr. formou dohody o vykonaní práce a iných. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že je zrejmé, že práce, ktoré boli na základe dohôd vykonané, súvisia s pôsobnosťou rady Fondu (§ 4 zákona o pôžičkovom fonde) a tým aj s pôsobnosťou jednotlivých členov rady Fondu. Žalovaný ako člen rady Fondu nebol oprávnený od žalobcu za tieto plnenia prijať odmenu, nakoľko výkon jeho funkcie v rade Fondu bol čestný. Navyše uzatvorením tejto dohody vznikol medzi žalovaným a žalobcom pracovnoprávny vzťah a teda došlo k porušeniu ustanovenia § 5 ods. 4 zákona o pôžičkovom fonde. Odvolací súd má za to, že ustanovenie § 5 ods. 4 cit. zákona je potrebné vykladať tak, že tá istá osoba nemôže byť súčasne členom rady Fondu a zamestnancom Fondu. Za zamestnanca

Fondu sa považuje aj osoba, ktorá vstúpila do pracovnoprávneho vzťahu na základe dohody resp. dohôd o vykonaní práce. Žalovaný na základe dohôd poskytol ako zamestnanec zamestnávateľovi - Fondu plnenia, ktoré priamo súviseli s výkonom jeho funkcie ako člena rady Fondu a za takéto plnenia prijal odmenu. Z obsahu týchto dohôd, vyjadrenia žalovaného nepochybne vyplýva, že ich predmetom bolo poskytnutie plnenia priamo súvisiaceho s výkonom funkcie žalovaného člena rady Fondu. Možno teda uzavrieť, že plnenie, ktoré žalovaný v prospech Fondu poskytol, nebolo podľa svojho obsahu plnením nad rámec funkcie vykonávanej žalovaným vo Fonde a teda žalovaný ako člen rady Fondu prijal odmenu od žalobcu na základe dohôd o vykonaní práce, hoci musel vedieť, že členstvo a funkcie v rade Fondu sú čestné a takisto aj to, že člen rady Fondu nemôže byť aj zamestnancom Fondu. K rovnakému záveru však súd dospel aj v prípade žalobcu, keď už obsahu týchto dohôd je nepochybné, že už pri ich uzatváraní so žalovaným si musel byť vedomý, že sú v rozpore so zákonom a teda neplatné práve pre rozpor s § 5 ods. 4 zákona o pôžičkovom fonde. Odvolací súd tak dáva do pozornosti základnú rímsku zásadu „ignorantia iuris non excusat - neznalosť zákona neospravedľuje“ a tiež „vigilantibus iura scripta sunt - právo patrí bdelym“, a to tak vo vzťahu k právnemu predchodcovi žalobcu ako aj vo vzťahu k osobe žalovaného.

65. K námietke žalovaného, že je na mieste uvažovať o tom, či v danom prípade sa nejednalo o iný zmluvný vzťah, pričom jeho formu nemohol žalovaný ovplyvniť odvolací súd uvádza, že kľúčom k správne záveru v prejednávanej veci je odpoveď na otázku, či na základe zmlúv označených ako Dohody o vykonaní práce vznikol medzi účastníkmi pracovnoprávny vzťah, resp. fakticky pracovný pomer. Pri posudzovaní, či v danom prípade sa jedná o pracovnoprávny vzťah, je potrebné vychádzať z definície pojmu závislej činnosti podľa ust. Zákonníka práce, pričom tento vzťah by musel mať znaky závislej práce a žalovaný by na jeho základe musel vykonávať závislú prácu a mať postavenie zamestnanca. Ak účastníci uzatvárali zmluvy na podklade skutočnej, vážnej vôle so zámerom vyvolať nimi právne účinky, ale týmto spôsobom len obchádzali zákon a absenciu jeho ustanovení, jedná sa o simulovaný úkon (§ 41a ods. 1 Občianskeho zákonníka). V prípade simulácie zákonom nedovoleného konania sa nemôžu účastníci dovoliavať právnych dôsledkov, ktoré nastali zo simulovaného právneho úkonu, ani z ním zastieraného neplatného úkonu. Inými slovami legálne označený úkon, ktorým sa zastiera právom nedovolené konanie, nemôže vyvolať účinky právom inak spojené s platným právnym úkonom len preto, že je takto označený. Preto akékoľvek úvahy smerujúce k posudzovaniu zmluvného vzťahu medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu napr. ako dohoda o vykonaní práce alebo iný právny vzťah, nie sú namieste.

66. K námietkam žalovaného, že činnosti uvedené v dohode nespádali do výkonu funkcie žalovaného ako člena rady Fondu, teda išlo o činnosť vykonávanú nad rámec funkcie člena rady Fondu, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že predmet činností, ktorý bol obsahom dohôd o vykonaní práce spadal do zákonom a štatútom vymedzeného rámca úloh člena rady Fondu. K tvrdeniu žalovaného v podanom odvolaní, že odmena za vykonané práce mu právom patrí, nakoľko čestná funkcia neznamena automaticky, že mu neprislúcha žiadna odplata, resp. náhrada za čas, ktorý do zadanej činnosti investoval a zároveň zodpovedá náhrade za stratu času, ktorú musel nevyhnutne vynaložiť na vypracovanie zadaných úloh, považuje odvolací súd za nevyhnutné uviesť, že podstatou výkonu funkcie člena rady Fondu je to, že táto funkcia je čestná a predovšetkým nezávislá na riaditeľovi Fondu (ktorého členovia rady Fondu vymenúvajú, odvolávajú a určujú jeho mzdu). Žalovaný, ako člen rady Fondu, si v rámci výkonu svojej schvaľovacej kompetencie schvaľoval to, čo sám mal vypracovať na základe uzavretých dohôd z čoho vyplýva, že neschvaľoval predložené materiály, ale materiály ním vypracované, čo mohlo ovplyvňovať i nezávislosť jeho rozhodovania, pričom je nutné zároveň poukázať na skutočnosť, že odmeňovanie členov rady Fondu a členov dozornej rady Fondu bolo zavedené až prijatím zákona č. 396/2012 Z. z. o Fonde na podporu vzdelávania (§ 2 ods. 4, 5), s účinnosťou od 1.1. 2013, keď do jeho prijatia bola táto funkcia čestná, t. j. bezodplatná.

67. Vzhľadom k uvedenému sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so správne právnym záverom súdu prvej inštancie, že uzavreté dohody sú absolútne neplatným právnym úkonom, ako aj so záverom, že medzi stranami sporu nevznikol ich uzavretím faktický pracovný pomer s tým, že činnosti, ktoré sa žalovaný na základe týchto dohôd zaviazal vykonávať, spadajú do pôsobnosti rady Fondu. Je potrebné poukázať na to, že dohody boli uzavreté v rozpore so zákonom o pôžičkovom fonde (§ 5 ods. 4 zákona) a štatútom fondu upravujúcim činnosť Fondu, z ktorého vyplýva, že osoby disponujúce riadiacou, resp. kontrolnou mocou vo Fonde, nemôžu byť z inej svojej pozície podriadené napr. osobe, ktorá disponuje mocou výkonnou.

V posudzovanom spore je nepopierateľné, že žalovaný predmetné

dohody uzavrel ako člen rady Fondu s právnym predchodcom žalobcu, zastúpeného riaditeľom Fondu podľa § 226 Zákonníka práce, v ktorých je dokonca označený ako zamestnanec (bod 1. dohód), ktorým však v žiadnom prípade byť nemohol, nakoľko ust. § 5 zákona o pôžičkovom fonde vylučovalo možnosť, aby tá istá osoba bola súčasne zamestnancom Fondu a aj členom jeho rady. Preto ak medzi účastníkmi platný pracovnoprávny vzťah, vzťah závislej práce nevznikol, žalovaný nezískal status zamestnanca a je vylúčenou aplikácia ust. § 17 ods. 3 Zákonníka práce.

68. V danom prípade je tak dôvodným posudzovať nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v súlade s ust. § 451 Občianskeho zákonníka. Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik objektívne merateľného majetkového prospechu u obohateného, keď k zväčšeniu jeho majetku došlo v rozpore s právom uznanými dôvodmi s tým, že dôkaz o existencii bezdôvodného obohatenia na strane obohateného, musí ponúknuť postihnutý, ktorý žalobou na súde žiada vydanie bezdôvodného obohatenia, respektíve jeho peňažnú náhradu. Pre vznik bezdôvodného obohatenia Občiansky zákonník vyžaduje objektívnu skutočnosť, a síce to, aby k bezdôvodnému obohateniu došlo v dôsledku právom uznaných dôvodov, keďže je irelevantné, či k bezdôvodnému obohateniu u povinného subjektu došlo v dôsledku konania tretej osoby. Inštitút bezdôvodného obohatenia smeruje k odčerpaniu prostriedkov od osoby, ktoré získala niektorou zo skutkových podstát uvedených v ustanovení § 451 až § 454 Občianskeho zákonníka, a výška plnenia za užívanie cudzej veci sa preto odvodzuje od prospechu, ktorý získal obohatený, ktorý je povinný vydať to, čo získal neoprávneným užívaním cudzej veci (v posudzovanej veci finančných prostriedkov, resp. súčte odmien vyplývajúcich z dohód o vykonaní práce), teda ten prospech, ktorý žalovaný bezdôvodne získal. Ak žalovaný vykonal činnosti z dohód o vykonaní práce v prospech Fondu, tak Fond od neho prijal iba plnenie, ktoré mu vyplývalo z titulu výkonu jej čestnej (bezodplatnej) funkcie člena rady Fondu (t.j. plnil iba svoju zákonnú povinnosť) a žalovaný je aj v takom prípade povinný žalobcom poskytnuté finančné prostriedky vrátiť. Plnením si funkcie člena rady Fondu, ktorá bola čestná, vznikla žalovanému povinnosť vrátiť žalobcovi ním poskytnuté plnenie a žalobca nemá voči žalovanému žiadnu regresnú povinnosť z titulu „spotrebovaných“ plnení. Relevantným argumentom, pre ktorý je žalovaný povinný vrátiť žalobcovi ním poskytnuté plnenie, je právny úsudok, že činnosti, ktoré žalovaný mal vykonať na základe dohód o vykonaní práce boli súčasťou jeho funkcie člena rady Fondu a vyplývali z jeho zákonného a štatútom vymedzeného rozsahu, pričom predmetné činnosti priamo súviseli so základnou úlohou fondu, ktorou je rozhodovanie o poskytnutí pôžičiek študentom.

69. Vzhľadom k uvedenému sa odvolací súd vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku vo veci samej stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktorým v tejto časti podanej žalobe vyhovel a rozhodnutie v tejto časti ako vecne správne podľa § 387 ods. 2 C.s.p. potvrdil.

70. Podľa § 142 ods. 2 O.s.p., aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

71. Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky 1, odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby:

- a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom,
- b) písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej,
- c) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo za konanie pred súdom alebo iným orgánom, pri konaní o dohode o vine a treste, pri konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín, ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny,
- d) vypracovanie právneho rozboru veci okrem trestnoprávnej veci,
- e) návrh na obnovu konania, odvolanie, dovolanie, mimoriadne dovolanie, podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona,
- f) vypracovanie listiny o právnom úkone alebo jej podstatné prepracovanie.

72. Podľa § 14 ods. 2 vyhlášky 1, odmena vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby:

a)ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu; dĺžka trvania porady alebo rokovania s klientom, ktorý je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, sa preukazuje potvrdením príslušného ústavu na výkon väzby alebo ústavu na výkon trestu odňatia slobody,
b)rokovanie s protistranou, a to za každú skončenú hodinu.

73. Podľa § 13a ods. 1 vyhlášky 2, úkony právnej služby v občianskom konaní a iné úkony právnej služby, Odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby:

a)prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom,
b)ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu,
c) písomné podanie na súd alebo iný orgán alebo protistrane týkajúce sa veci samej,
d)účasť na konaní pred súdom alebo iným orgánom a na konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín; ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny,
e)vypracovanie právneho rozboru veci,
f)rokovanie s protistranou, a to za každú skončenú hodinu,
g)návrh na predbežné opatrenie, ak k nemu dôjde pred začatím konania, odvolanie proti takémuto rozhodnutiu o predbežnom opatrení, návrh na obnovu konania, odvolanie, dovolanie, návrh na podanie mimoriadneho dovolania,
h)vypracovanie listiny o právnom úkone alebo jej podstatné prepracovanie.

74. Odvolací súd k odvolacím námietkam žalobcu týkajúcich sa rozhodnutia o trovách konania uvádza, že pre naplnenie zákonnej definície trov konania musí byť odôvodnený výdavok súčasne aj účelne vynaložený. Otázka účelnosti výdavkov bezprostredne súvisí najmä s náhradou trov sporovej strany, spočívajúcich v odmene advokáta za právne služby poskytované v konaní pred súdom. Osobitne je účelovosť a odôvodnenosť výdavkov na tarifnú odmenu advokáta posudzovaná vo vzťahu k jednotlivým úkonom právnych služieb v rámci sporového konania. Bez akýchkoľvek pochybností sú za účelové a odôvodnené považované výdavky na odmenu advokáta za podania vo veci samej, podania realizované na výzvu súdu a za zastupovanie na pojednávaní. Podanie účastníka konania vo veci samej je účelné a zakladá nárok na priznanie náhrady trov konania titulom trov právneho zastúpenia, ak prispeje relevantnou argumentáciou vo veci, ktorá ešte v predmetnom konaní nebola predložená.

75. V súvislosti s námietkami žalobcu ohľadom nepriznaných úkonom právnej služby sa odvolací súd stotožňuje s názorom vysloveným v napadnutom rozhodnutí súdom prvej inštancie, že úkon vyjadrenie zo dňa 2.7.2014 vzhľadom k jeho obsahu neprispel relevantnou argumentáciou vo veci, preto tento úkon posúdil správne súd prvej inštancie ako neúčelný a nedôvodný.

76. Pri posudzovaní ostatných namietaných nepriznaných úkonov právnej služby odvolací súd dospel k záveru, že v tejto časti sú námietky žalobcu dôvodné. Žalobcom uvádzané úkony právnej služby (oznámenie zo dňa 26.3.2013, vyjadrenie zo dňa 20.8.2013, vyjadrenie zo dňa 30.5.2014, vyjadrenie zo dňa 17.6.2014, vyjadrenie zo dňa 21.7.2014, vyjadrenie zo dňa 26.8.2014) z hľadiska ich obsahu odvolací súd posúdil ako úkony účelné a dôvodné a majúce význam pre merito veci; vykonanie úkonu - vyjadrenie zo dňa 20.8.2013 žalobca preukázal predložením jeho kópie spolu s dokladom o jeho doručení prvoinštančnému súdu.

77. Na základe uvedeného odvolací súd posúdil ako účelné a dôvodné vykonanie 27 úkonov právnej služby právnym zástupcom žalobcu, pri hodnote úkonu právnej služby á 237,34 eur /bez DPH/ celkom v sume 6.289,52 eur /bez DPH/, a to za:

a) á 237,34 eur za prevzatie a príprava právneho zastúpenia zo dňa 20.12.2012 (§ 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky),
b) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (návrh na začatie konania) zo dňa 21.12.2012 (§ 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky),
c) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (oznámenie) zo dňa 26.3.2013 (§ 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky),
d) á 178,01 eur za stretnutie s protistranou dňa 4.4.2013 vo výške 2/3 základnej sadzby tarifnej odmeny (§ 14 ods. 2 písm. b) vyhlášky),
e) á 178,01 eur za stretnutie s protistranou dňa 10.4.2013 vo výške 2/3 základnej sadzby tarifnej odmeny (§ 14 ods. 2 písm. b) vyhlášky),

- f) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (odpoveď na výzvu súdu) zo dňa 5.6.2013 (§ 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky),
- g) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej zo dňa 20.8.2013 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
- h) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie) zo dňa 29.11.2013 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
- i) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie k námietke premlčania) zo dňa 10.12.2013 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
- j) á 237,34 eur za účasť na pojednávaní dňa 14.1.2014 (§ 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky),
- k) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie) zo dňa 24.1.2014 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
- l) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie) zo dňa 28.04.2014 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
- m) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie) zo dňa 02.05.2014 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
- n) á 237,34 eur za účasť na pojednávaní dňa 6.5.2014 (§ 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky),
- o) á 237,34 eur písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie) zo dňa 23.5.2014 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
- p) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie) zo dňa 30.5.2014, (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
- q) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie) zo dňa 17.6.2014, (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
- r) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie) zo dňa 26.6.2014 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
- s) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie) zo dňa 15.7.2014 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
- t) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie) zo dňa 21.7.2014 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
- u) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie) zo dňa 26.8.2014, (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
- v) á 237,34 eur za účasť na pojednávaní dňa 11.11.2014 (§ 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky),
- w) á 237,34 eur za účasť na pojednávaní dňa 27.1.2015 (§ 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky),
- x) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie) zo dňa 5.2.2015 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
- y) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie) zo dňa 25.9.2015 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
- z) á 237,34 eur za písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie) zo dňa 21.1.2016 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),
- aa) á 237,34 eur za účasť na pojednávaní dňa 2.2.2016 (§ 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky),

a režijný paušál - 2 x 7,63 eur + 7 x 7,81 eur + 13 x 8,04 eur + 3 x 8,39 eur + 2 x 8,58 eur, spolu 216,78 eur (§16 ods. 3 vyhlášky) + 20 % DPH, t. j. spolu 7807,56 eur.

78. Odvolací súd zohľadňujúc skutkový a právny stav platný v čase rozhodovania prvoinštančného súdu preskúmaval odvolaním napadnutý výrok o trovách konania pri zohľadnení procesnej úpravy platnej do 30.6.2016 (podľa ust. O.s.p.). Nakoľko mal žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie neúspech len v pomerne nepatrnej časti (úrokoch z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6.827,15 eur od 18.12.2012 do 20.12.2012), súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania správne použil ustanovenie § 142 ods. 3 O.s.p.. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia obsiahnutého v ods. 73 až 76 tohto rozhodnutia vzťahujúceho sa k posudzovaniu účelnosti trov žalobcu vynaložených na právne zastupovanie, odvolací súd výrok súdu prvej inštancie o trovách konania podľa § 388 C.s.p. zmenil a priznal žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania v celkovej výške 8.217,06 eur, pozostávajúcu zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 409,50 eur a účelne vynaložených trov právneho zastúpenia vo výške 7.807,56 eur.

79. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a nakoľko žalobca mal čo do právneho základu úspech vo veci, priznal mu proti neúspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že

o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

80. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).